

ایران

رئیس جمهور در بیست و پنجمین سفر استانی در جمع مردم اصفهان:

به قلب مشکلات می‌زنیم

رئیس جمهور در اجتماع مردمی هسته‌های جهاد و پیشرفت در حسینیه جماران:

امریکایی‌ها پیغام توافق می‌فرستند

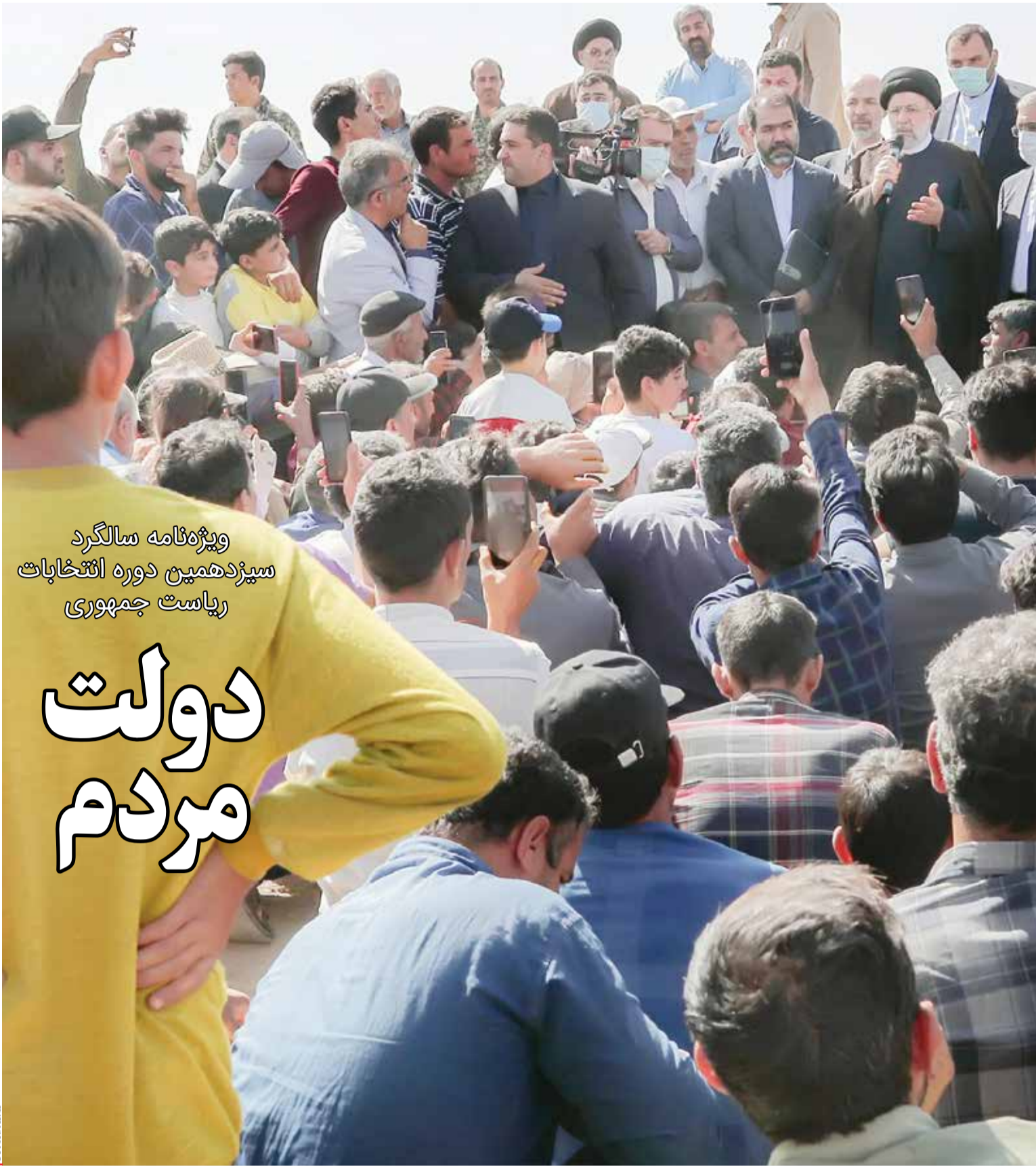
اما بر لیست تحریم‌ها می‌افزیند

«اصفهان»، بیست و پنجمین مقصد سفر استانی دولت مردمی بود. سفری که در آستانه یک‌سالگی پیروزی ابراهیم رئیسی در انتخابات ریاست جمهوری سیزدهم انجام شد، جایی بود که مردمان آن مدت‌هاست با کمبود آب دست و پنجه نرم می‌کنند. آنچنان که رئیس جمهور در بدو ورود به استان اصفهان درباره اهداف این سفر گفت: باید نسبت به اصفهان توجه خاصی داشت تا مشکلات، مردم استان را اذیت نکند. او با اشاره به اینکه بیش از همه مشکلات

پایان رؤیای ۲۲ ساله راه‌اندازی بزرگ‌ترین کریدور جهان

عبور اولین محموله شمال – جنوب از خاک ایران

پس از انتقال بار روسیه از ایران به سمت هند، در روزهای آینده، قطار ترانزیتی باری از قزاقستان – ترکمنستان – ایران به سمت ترکیه و اروپا حرکت می‌کند

President.ir

ویژه‌نامه سالگرد سیزدهمین دوره انتخابات ریاست جمهوری

دولت مردم

– انتخابات ۱۴۰۰ در آینه افکار سنجی‌ها

– دولت مردمی، ایران قوی

– مسیر دولت برای تحقق جمهوری

– پوست‌اندازی دولت به نفع جوانان

– دولت سیزدهم و بحران‌های بین‌المللی

– توسعه مستقل روابط با آسیا و منطقه یک ضرورت راهبردی است

– وضعیت اقتصادی کشور پیش از انتخابات خرداد ۱۴۰۰

– رئیسی چه اقتصادی را تحویل گرفت؟

در صفحات ویژه‌نامه سالگرد سیزدهمین دوره انتخابات ریاست جمهوری بخوانید

با اندک تأملی در تاریخ معاصر حیات سیاسی ایران و کنش‌های سیاسی ایرانیان می‌توان بر این مطلب صحه گذاشت که توده جامعه ما هیچ وقت نسبت به مسائل سیاسی بی‌تفاوت نبوده است. ایرانیان مردمانی حساس و انتقادی هستند و نشان داده‌اند که نسبت به مسائلی که در سرنوشته‌شان دخالت دارد متغیله عمل نمی‌کنند. سرمایه‌سیاسی یا شعور سیاسی هر ملتی البته برآمده از تاریخی است که بر آن ملت گذشته است اما زیست جهان ایرانی در زندگی روزمره خود نیز به صورت مداوم در حال پس‌انداز این سرمایه است؛ سرمایه‌ای که در موعدی مانند انتخابات ارزش خود را نشان می‌دهد.

به راستی اگر سرمایه‌فهم سیاسی نباشد، چه چیز شهروندان یک جامعه را به

پای صندوق‌های رأی می‌کشاند؟ مراجعه به اراده عمومی در نظام مردمسالاری دینی و حاضر شدن مردم پای صندوق رأی نشان دهنده بلوغ اجتماعی و سرمایه‌سیاسی آندوخته شده است اما برای تعالی و پویایی جامعه کافی نیست. انتخابات پایان مشارکت نیست بلکه آغاز نظارت، مطالبه و مشارکت در حیات سیاسی است. دولت‌هایی در گذشته سعی در مصادره کردن این سرمایه سیاسی به نفع خود داشته‌اند و روز انتخابات ریاست جمهوری را امیدل به نمادی به نفع جناح خود کردند اما ۲۸ خرداد ۱۴۰۰ و اراده‌ای که در آن رقم خورد تنها به مردم تعلق دارد؛ چرا که دولتی در آن سرکار آمد که برای خودش هویتی مستقل از مردم قائل نیست و مردمی بودن نه شعار بلکه هویت آن است.

علی باقری معاون سیاسی وزارت امور خارجه:

شعورزدایی از سیاست خارجی بدتر از شعارزدگی است

■ برای موفق نشان دادن دیپلماسی از گنجینه سیاست خارجی هزینه نکردیم ■ ملای همکاری با کشورها، شرقی یا غربی بودن آنها نیست

■ ملای، میزان دوری یا نزدیکی آنها با منافع، امنیت و رفاه ایرانیان است ■ دورویکرد تعامل و تقابل نه اصالت دارند و نه قیاحت

■ اجازه نمی‌دهیم صهیونیست‌ها با بازی «شاتناژ حد اکثری» ایران سستی خود را مشروعیت ببخشند

■ تلاش جدی دستگاه دیپلماسی به نتیجه رساندن مذاکرات است

در لحظه بخوان

ایران بخوان

ایران online

www.ion.ir

یادداشت
کمیلت نقی پور
سردبیر

امروز سالگرد سیزدهمین دوره انتخابات ریاست جمهوری است. انتخاباتی که رئیس وقت قوه قضائیه را در جایگاه رئیس قوه مجریه نشانند. سالگرد انتخاباتی بهانه مناسبی است که به این سؤال پاسخ داده شود چه شد که مردم، آیت‌الله رئیسی را به عنوان رئیس جمهور منتخب خود برگزیدند؟

این سؤال یک پاسخ سه وجهی دارد یا به بیان دیگر باید برای پاسخ به آن به سه سؤال زیر پاسخ داد:

سؤال اول آنکه عملکرد دولت روحانی و مدل مواجهه او با مردم و مسائل کشور چگونه بود؟ سؤال دیگر عملکرد آیت‌الله رئیسی در دستگاه قضا و مدل مواجهه او با مردم و مسائل مربوط به حوزه قضا چگونه بود؟ و در پایان، در سال ۱۴۰۰، چه گفتمان و رویکردی در کشور حاکم بود و مردم انتظار چه رویکردی را می‌کشیدند؟

پاسخ به سه سؤال بالا درک مناسبی از چرایی پیروزی آیت‌الله رئیسی در سیزدهمین دوره انتخابات ریاست جمهوری به دست می‌دهد. برای همین نیاز است به سال ۹۲ یعنی یازدهمین دوره انتخابات ریاست

جمهوری بازگردیم. حسن روحانی پدیده انتخابات آن سال به حساب می‌آید؛ کسی که به عنوان یار پوشی اکبر هاشمی رفسنجانی در انتخابات حاضر شده بود، پس از زد صلاحیت او، پیاپی در کارزار انتخاباتی سال ۹۲ گذشت. خردادماه گرم سال ۱۳۹۲ اما پرخطرترین ماه زندگی این سیاستمدار ۶۵ ساله آن زمان بود؛ خرداددی که در اوایلین روزهای آن، روحانی به عنوان رئیس‌جمهور ایران انتخاب شد و این‌گونه شخصی که حضورش در انتخابات به عنوان «بیاریوشنی» بود، کلید ساختمان پاستور را در دست گرفت. اما آنچه از یک کاندیدای غیرحزبی، یک رئیس‌جمهور ساخت، اظهارات، شعارها و وعده‌های حسن روحانی بود. حسن روحانی زمانی با در عرصه انتخابات گذاشت که دلار ۳ هزار تومانی سر و صدای زیادی در مطبوعات و بازار به راه انداخته بود، سکه با افزایش چند ده هزار تومانی نسبت به سال ۹۱ به کمی بیشتر از یک میلیون تومان رسیده بود و همین موضوع یک نقطه ضعف جدی برای دولت دهم و حتی جریان اصولگرایی به حساب می‌آمد. از سویی نزاع میان رئیس‌جمهور و رئیس مجلس وقت و... وضع آشفته‌ای را در عرصه سیاسی به بار آورده بود که بر نوسانات اقتصادی نیز بی‌تأثیر نبود. مذاکرات هسته‌ای ایران و کشورهای ۵+۱ مانند ۱۰ سال گذشته بدون آنکه به توافق جامعی ختم شود، همچنان ادامه داشت. حسن روحانی دقیقاً دست خود را بر نبض همین موضوعات گذاشت. به عنوان مثال وی در نطق‌های انتخاباتی‌اش با انتقاد از سیاست‌های هسته‌ای کشور این سیاست‌ها را منجر به وارد آمدن فشارهای اقتصادی بر مردم عنوان و این اظهارنظر را مطرح کرد که هم‌زمان با چرخ سانتریفیوژها باید چرخ کارخانه‌ها نیز بچرخد. او وعده داد بزودی با کشورهای غربی به یک توافق هسته‌ای دست می‌یابد که در نتیجه

آن تمام تحریم‌های اقتصادی و غیراقتصادی برداشته می‌شود. او وعده داد ۱۰۰ روزه مشکلات و معضلات اقتصادی را برطرف و در ماه‌های اول معضل اشتغال را حل می‌کند یا اینکه آنچنان مردم را از درآمد سرشار می‌کند که اصلاً به بارانه ۴۵ هزار تومانی نیازی نداشته باشند. شعارها و وعده‌هایی که بیانگر آن بود که در آینده کوتاه‌مدت زندگی ایرانیان متحول می‌شود. فیلم تبلیغاتی خوب، بهره‌گیری از فرصت مناظرات تلویزیونی و بهره‌گیری از برخی گروه‌های مرجع مثل بازیگران و ورزشکاران در نهایت او را به ریاست جمهوری رساند. اما آنچه که روحانی در ۸ سال دولتمداری خود رقم زد با آنچه که مردم با تمام وجود خود حس کردند، فاصله نجومی داشت. نهنتها برخلاف شعارها، او مشکلات کشور حل نشد، بلکه به شکل غیرقابل باور و تصاعدی به مشکلات کشور افزوده شد. در سال‌های پایانی دولت روحانی و در انباشت مشکلات پیش آمده، فارغ از تورم بالای کالاهای اساسی، مردم برای خرید این دست از کالاها ساعت‌ها در صف منتظر می‌مانند. کمبود دارو و شکل بی‌بقری‌های به خود گرفته بود، حتی مردم برای تهیه سرم در ساعت‌های پایانی شب نیز باید در صف می‌ایستادند. ۸ سال در زمینه مسکن اقدامی صورت نگرفته بود، همین امر موجب شد اوضاع مسکن و اجاره‌بها به شکل تصاعدی هر سال بدتر از سال گذشته بشود. بیکاری بهتر نشده بود. تورم در تاریخ ایران رکورد زد و قیمت خانه در ایران هم مانند تورم رکورد دار شد. مردم همانند زمان ریاست جمهوری هاشمی برای خرید خودرو باید حوا له می‌خردند و همه این اوضاع و احوال در شرایطی بود که دولت پاسخگوی مردم نبود. بر همه اینها فاجعه مدیریتی آبان ماه ۹۸ و مرگ و میر روزانه ۷۰۰ نفر بر اثر بی‌توجهی دولت وقت به واردات و اکسن را باید اضافه کرد. اوضاعی که حسن روحانی رقم زده بود باعث شد که از اقدامات او به عنوان مین‌گذاری یا از شرایط کشور به عنوان وضعیت هزار «مین» یاد کنند. طبیعتاً با این شرایط رئیس‌جمهور بعد از او کار دشواری در سروسامان دادن به اوضاع کشور داشت بویژه آنکه حل برخی مسائل و مشکلات نیاز به اقدامات اصلاحی ریشه‌ای داشتند که نتایج آن در ماه‌های اول و چه بسا سال اول و دوم دولت بعد هم قابل لمس نبود. میراث حسن روحانی در سیاست خارجی نیز دست کمی از اوضاع و احوال اقتصادی نداشت. گشایش اوضاع کشور پس از توافق هسته‌ای سرایی بیش نبود، روحانی به رغم آنکه صنعت هسته‌ای را تعطیل کرد و به یک برنامه کوچک علیه هسته‌ای‌تن داد اما گسترده‌ترین تحریم‌ها در تاریخ شده جمهوری اسلامی به اجرا درآمد. دولتی که کشور را به امید دستیابی به توافق هسته‌ای و حل مشکلات اقتصادی در نتیجه بستن با کدخدا تعطیل کرده بود، در سه سال پایانی دولتش عملاً قوه اجرایی کشور تعطیل شده بود، مسأله بی‌آبی که قرار بود با توافق هسته‌ای سامان یابد، با درک ناصح از مسأله به چالش دیگری برای دولت او و میراث شوم دیگری برای دولت بعد از او تبدیل شده بود.